

Ánh Sáng Yêu Thương

Contents

Ánh Sáng Yêu Thương	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4: Chương Cuối	11

Ánh Sáng Yêu Thương

Giới thiệu

Đọc truyện Ánh Sáng Yêu Thương không ít bạn trẻ sẽ có những lúc thăng thốt giật mình, đâu đó bấ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-sang-yeu-thuong>

1. Chương 1

Hạ Vi Quân là một mỹ nữ thành thị bình thường. Cô chưa từng nghĩ đến mỗi tình đầu của mình sẽ trải qua mưa bom bão đạn, thậm chí còn phải trả giá bằng máu.

Mùa hè năm 2007, vẫn nóng nực và ẩm ướt như mọi khi. Là một công dân có tính cầu tiến, Hạ Vi Quân đương nhiên không biết được năm nay cách năm 1920 khi con người phát ra tia sóng điện từ đầu tiên vào vũ trụ đã được 87 năm rồi, về mặt lý thuyết, nó vận hành với tốc độ ánh sáng, với nỗ lực có thể liên lạc với các tinh cầu khác đã phóng ra ngoài vũ trụ được 87 năm ánh sáng...

Quán bán gà rút xương thơm cay* Hạ Ký nằm trên một con hẻm. Vào khoảng thời gian từ 2 đến 3 giờ chiều, ánh nắng lười biếng cũng làm cho các nhân viên phục vụ trở nên uể oải, buồn ngủ. Chỉ có Hạ Vi Quân phấn khích chẳng khác nào vừa uống máu gà, dựa vào cửa sổ trong nhà bếp mà nhìn ra phía ngoài.

*Chú thích: : gà rút xương thơm cay. Cảm ơn chị GR đã chỉ dùm em món này. Món này không có ở Việt Nam cả nhà nhé ô.ô.

Bởi vì góc bàn số 5 có một người đàn ông đang ngồi...

Mỗi người con gái đều có kiểu cảm nhận về vẻ đẹp của con trai khác nhau. Người đàn ông này hai tháng trước dọn đến gần đây ở, không nghi ngờ gì chính là loại Hạ Vi Quân thích. Anh giống như một cây thông thẳng thấp, cao lớn thanh tú, trầm lặng và sống nội tâm. Đặc biệt là đôi mắt xanh đen kia, giống như được phác họa một cách tỉ mỉ, có một sự sạch sẽ hoàn toàn khác biệt so với thành phố ồn ào tấp nập này.

Hôm nay Vi Quân mặc một chiếc đầm dây hoa văn hồng, ôm sát vào cơ thể, còn trang điểm khá nhạt, dường như mỗi người đàn ông bước vào tiệm đều hết sức kinh ngạc, tiệm buôn bán giữa trưa thậm chí còn nổi lên một tràng lời khen của bà chủ dành cho cô con gái của mình. Duy nhất chỉ có người đàn ông này, từ 10 phút trước bước vào đều hoàn toàn không nhìn đến cô.

Chỉ còn một tuần nữa là mùa hè sẽ kết thúc, những lần gặp được anh sẽ càng ngày càng ít. Nghĩ đến đây, trái tim của Vi Quân như mọc cỏ, rất ngứa ngáy. Đeo đuổi ư? Nhưng cô chưa từng có kinh nghiệm yêu đương, làm sao động thủ đây?

“Ding” một tiếng vang lên, rèm cửa sổ phía sau nhà bếp được vén lên, vị đầu bếp kéo dài thanh âm oang oang của mình: “Bàn số 5, gà rút xương, ít cay...”

Vi Quân cảm lấy, nhìn chằm chằm nước canh đỏ nhạt trong bát.

Anh không phải là người bản xứ, mỗi lần đến đều gọi món ít cay... trái tim cô nhấc lên một hồi, dưới ánh mắt khùng bố của người đầu bếp, cảm lấy bình đựng ớt, vừa cầm liền đổ hết vào...

Hạ Vi Quân cuối cùng cũng được như ý mà chính thức quen biết anh chàng kia, đó là dùng cái giá phải làm cho anh ta cay đến mồ hôi tuốt đầy trán, ho đến rung trời.

10 phút sau, ba ly nước đá lớn bị anh uống sạch không thừa một giọt. Anh mới từ từ ngẩng đầu lên, sắc mặt tái xanh có chút đỏ phơn phớt.

Vi Quân đứng một bên, trong lòng hồi hận vạn lần... cô cứ tưởng anh cùng lắm chỉ bị cay đến thở dốc vài tiếng, ai ngờ phản ứng của anh lại lớn như vậy? Cô lấy hết can đảm nhìn thẳng vào anh: “Em tên là Hạ Vi Quân, xin lỗi, là em để nhầm ớt cay vào món gà rút xương rồi bưng cho anh. Em mua thuốc cho anh nhé?”

Aish, Hạ Vi Quân, mày đúng là vô liêm sỉ! Cô tự nói với mình.

Chàng trai nhìn cô một cái, lặng lẽ nói: “Không cần.” Bụng cũng có chút đau, anh từ từ đứng dậy, chậm rãi bước ra cửa.

“Vi Vi! Tiến lên! Thu phục anh ấy!” Một đám đồng nghiệp trong tiệm thấp giọng cười.

Nhiệt huyết trong người Vi Quân trào dâng, cắn răng một cái, cô thật sự đuổi theo anh ta ra ngoài.

Trên phố giống như một cái lò nướng khổng lồ, cô cảm thấy bản thân mình như sắp bị nướng chín rồi. Trước cửa nhà anh trong tiểu khu yên tĩnh mà xa hoa, cô đã thành công chặn anh lại.

“Này, anh tên gì?” Mặt của cô còn nóng hơn ánh nắng mặt trời: “Em nhất định sẽ mời anh ăn cơm để đền tội!”

Chàng trai sững sốt một hồi, thanh âm vừa nhẹ vừa lạnh lẽo: “Không cần thiết. Tôi tha thứ cho cô.”

Vi Quân sốt ruột, giọng nói nhanh như sấm liên thanh: “Đồng ý đi mà! Nếu không em cảm thấy rất day dứt! Bà chủ cũng sẽ trách mắng em đó!”

Mây anh khẽ nhú lại.

“Em mời anh đi ăn thịt nướng, thịt rừng nướng trong thành phố rất ngon, anh ăn qua chưa?”

Hàng mày của anh giãn ra: “Rất ngon?”

“Hả? À! Rất ngon, còn ngon hơn cả thịt nướng trong tiệm của bọn em!” Trong lòng cô khẽ niệm thầm: Bà chủ, con xin lỗi!

Không ngờ anh gật đầu đồng ý! Nhẹ nhàng cúi đầu: “Thời gian và địa điểm?”

Trong lòng Vi Quân vui sướng như điên, nhanh chóng trả lời.

Anh lại gật đầu, thản nhiên nói: “Tôi tên là Lâm Đông.”

Buổi tối của cuộc hẹn đầu tiên giống như một khúc nhạc hòa nhã khắc sâu trong tim Hạ Vi Quân. Mặc dù từ phản ứng của Lâm Đông cho thấy, anh có hứng thú với thức ăn ngon hơn.

Tối đó, ánh trăng như ngọc chiếu rọi, sắc đêm chập chờn. Người đàn ông bên cạnh cô, cao ráo tuấn lãng đến nỗi làm cho bao cô gái khác ngưỡng mộ.

Hầu hết thời gian đều là Hạ Vi Quân nói chuyện, anh chú tâm vào việc ăn, thỉnh thoảng đáp lại vài câu, cũng không có gì là thất lễ. Vi Quân nói với anh cô sắp lên năm bốn đại học, phải gấp rút tìm công việc; đồng thời cô cũng biết được anh làm công việc thiết kế tường lửa bảo vệ mạng, tự mình đảm đương tất cả.

Suốt buổi tối, ấn tượng của Vi Quân đối với anh lại thay đổi —— Anh uống rượu trắng, một cân rượu mạnh uống vào bụng đôi mắt của anh lại càng sáng rực; lúc tính tiền, anh vốn luôn im lặng, cánh tay dài đưa ra bèn đề tay của cô xuống, thẳng thừng trả tiền. Đôi mắt của Vi Quân tròn to —— Không lẽ dưới vẻ ngoài trầm lặng thanh tú của anh, che giấu đi một trái tim gia trưởng?

Một tháng sau, Vi Quân lấy hết can đảm tỏ tình với anh.

Thời gian này, cô đưa Lâm Đông đi ăn khá nhiều món ngon trong thành phố, thậm chí còn do anh lái xe, hai người đặc biệt đi đến chợ Tự Cống ăn món ếch cay đến nỗi phải giậm chân.

Có lúc anh đến tiệm, cô cũng rất tự nhiên mà bảo anh giúp cô thay bình ga, làm cho bà chủ cũng lén đứng một bên cười; cô thậm chí còn từng đến nhà của anh, trong căn hộ 150m² trên tầng cao nhất của tiểu khu hạng sang, cô chơi game tẹt tay đến vậy mà anh ngược lại rất kiên nhẫn cùng cô chơi suốt mấy tiếng đồng hồ.

Người trong phố đều tưởng hai người đang yêu đương, khen Hạ gia câu được con rùa vàng. Vi Quân lại không dần lòng được —— Bởi vì anh chưa từng chủ động hẹn cô một lần.

Nhưng mà, phụ nữ yêu thâm thì rất tự tin và mù quáng. Vả lại cô thật sự cảm thấy mình rất tốt, anh không có lý do gì để cự tuyệt cô đâu chứ?

Lúc tỏ tình là vào gần tối, hai người vừa ăn xong lẩu cá, tản bộ dọc bờ hồ Phủ Nam đi về nhà. Trên tay Lâm Đông còn cầm phần moi cá nhám trộn rau đem về. Biểu hiện lúc đó của anh... rất khó xử.

“Tại sao?” Anh hỏi.

Tại sao? Hỏi cô tại sao lại thích anh? Mặt cô sắp nóng đến cháy rồi: “Em chính là cảm thấy anh rất tốt, em không thích mẫu đàn ông dẻo miệng nhưng không thật thà. Vả lại, em sẽ đối xử tốt với anh, toàn tâm toàn ý chăm sóc cho anh.”

“Xin lỗi.” Đôi mắt đẹp của anh bình tĩnh đến nỗi không có bất kỳ cảm xúc nào: “Tôi không cần bạn gái, cũng không cần người chăm sóc.”

Trái tim của Vi Quân bỗng chốc chùng xuống.

Cô gượng cười: “Vậy sao...” Đáng lẽ ra câu chuyện nên kết thúc ở đây. Vi Quân dự định chạy về phòng mà khóc một trận, từ đó không gặp anh nữa. Nhưng đúng vào lúc cô muốn khóc nhất, nửa đường lại lòi ra một Trình Giảo Kim, làm ối tình đầu của cô trở nên cắt không đứt, lo càng loạn.

Ngay lúc cô cắn răng nén khóc, tim đau ê buốt thì cái bóng trong con hẻm nhỏ bên hồ lại đột nhiên xuất hiện vài người đàn ông, sắc mặt thâm trầm. Một người trong số đó hết nhìn cô lại nhìn Lâm Đông, hỏi: “Lâm Đông?”

Lâm Đông chau mày, gật đầu.

Đám đàn ông không biết từ đâu móc ra mấy cây dao chặt dừa hấu sáng lóe.

“Mày có lá gan từ chối việc phá giải hệ thống an ninh của kho bạc nhà nước thì phải trả giá đi!” Người đó quát.

Lâm Đông đưa hộp cơm cho Hạ Vi Quân, xắn tay áo lên.

5 phút sau.

Đám đàn ông mặt mũi bầm dập nằm dài trên đất như một đàn heo, chỉ có Lâm Đông sạch sẽ đứng đó như chưa xảy ra chuyện gì. Anh có chút tiếc nuối mà nhìn phần môi cá bị vấy đầy đất, sau đó mới ngồi xổm trước mặt Vi Quân.

Đây là thời khắc Vi Quân cảm thấy kinh sợ, thảm hại và tủi thân nhất — Lúc này có một người đàn ông muốn bắt cô, cô dùng cảm dùng hộp cơm đập vào hắn — Kết quả hộp cơm đã thủng từ trước, chảy xuống đầy dầu và mặt cô. Trong lúc Lâm Đông nhanh tay lẹ mắt đá văng tên đàn ông kia, cô đã ngã sòng soài xuống đất, chân phải đau đớn vô cùng.

Lâm Đông thì ra là một cao thủ giấu mình, cô đã bị anh từ chối rồi, bây giờ cả người lại toàn tương ớt... Cô tức giận quay người, không thèm quan tâm đến anh nữa.

Bỗng có một bàn tay mát lạnh, đột ngột kéo lấy mắt cá chân cô. “Sưng rồi.” Thanh âm của anh trầm thấp êm tai, làm cô nảy sinh một ảo giác dịu dàng.

“Không cần anh lo!” Cô hoàn toàn không giữ hình tượng dịu dàng như mọi khi, tức giận nói. Cơ thể bỗng như bay lên — Cô kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thấy cảnh chiều tối tằm trong mắt anh: “Tôi đưa em về.”

Hạ Vi Quân không biết, Lâm Đông hoàn toàn không bình tĩnh như vẻ ngoài của mình. Anh thậm chí cảm thấy mình trong thời gian này có chút khác thường, mới có thể thường xuyên gặp mặt với một cô gái.

Có thể là do cô đơn quá lâu rồi; hay bởi vì cô giới thiệu thức ăn ngon cho anh, làm anh khó lòng kháng cự. Cho nên tối nay cô muốn làm bạn gái của anh, anh theo phản xạ có điều kiện mà từ chối. Làm sao có thể? Anh chưa từng nghĩ đến. Nhưng khi nhìn thấy cô chun mũi, mặt mũi tèm lem nước mắt ngồi phịch xuống đất, ngửi thấy mùi thơm the cay trên người cô, anh bỗng cảm thấy vừa miệng. Còn cảm giác ôm lấy cô, cũng không tồi.

Hạ gia không có người. Vừa bước vào nhà, cô bỗng hung tợn mà rống lên: “Bỏ tôi xuống.”

Anh không thèm quan tâm đến cô, dựa vào khung gác mà tìm thấy chai rượu thuốc trong tủ. Làm cho cô lẫn nữa kinh ngạc nhìn anh. Anh ngồi xuống ghế sofa, cô lột thỏm trong lòng anh, giống một con thỏ nhỏ. Anh một tay bắt lấy mắt cá chân trong suốt như ngọc của cô, nhẹ nhàng giúp cô thoa thuốc.

Giọng nói của cô nhất thời nghẹn ngào: “Anh rốt cuộc có muốn để em làm bạn gái của anh không?”

Anh không biết trả lời thế nào. Anh chỉ nghĩ rằng, thì ra cô gái trong lòng mình, còn mềm mại hơn cả trong suy nghĩ. Anh ôm cô rất lâu cũng không buông ra.

Khi anh cuối cùng cũng chịu buông cô ra, rời khỏi Hạ gia, gương mặt cô sớm đã đỏ ửng, từ phía xa, cô hét lớn với anh: “Này! Em đi bộ không được! Từ ngày mai, anh phải chịu trách nhiệm đưa em đi học đó!”

2. Chương 2

Sau khi trải qua cái đêm kinh thiên động địa, vừa sợ vừa vui kia, mối quan hệ này thật không ngờ đã có thể xác nhận một cách mơ hồ. Hạ Vi Quân ôm lấy tâm tư vui mừng, thời gian nửa năm cũng trôi đi rất nhanh, ngày tháng của cô luôn vui vẻ và sôi nổi như vậy.

Nói thật lòng thì Lâm Đông là người bạn trai ưu tú. Anh rất có tài, nhận một công trình thiết kế, có thể kiếm được ít nhất hai trăm nghìn. Từ khi Vi Quân xung phong đảm đương một ngày ba bữa và chỉ tiêu quần áo cho anh, anh trực tiếp ném một cái thẻ cho cô. Con số trong đó làm cô kinh hồn bạt vía! Mặc dù anh hướng nội, nhưng không hề quái gở: cô dắt anh đi casino, anh tinh thông giết sạch tứ phía; hai người cùng nhau ăn cơm, xem phim, câu cá... Khi cô ở bên bờ hồ Phú Nam, lần đầu tiên lấy hết dũng khí hôn anh, anh vừa trở người liền đè cô xuống bãi cỏ, hôn cho đến khi cô thở hồng hộc mới buông ra.

Anh có lẽ cũng thích cô. Cô nghĩ vậy. Mặc dù anh chưa từng nói ra.

Quen nhau hơn nửa năm sau, hai người đã trao cho nhau lần đầu tiên của mình. Có vẻ hơi nhanh, nhưng Vi Quân làm sao lại hối hận được? Chưa kể lần đó là do anh chủ động, Vi Quân làm sao nhẫn tâm từ chối? Có gì phải lo sợ? Anh là mối tình đầu của cô, không phải sao?

Ngọn nguồn châm lên dục vọng của Lâm Đông thật sự rất khó tưởng tượng nổi. Tối đó, hai người cùng đi xem bộ phim “Transformers” vừa lên sóng. Nếu biết trước phim khoa học viễn tưởng có thể khiến anh hăng hái như vậy, cô sớm đã chủ động đưa anh đi xem, không cần phải nhượng bộ.

Khi người trong xe dừng tốc độ và độ chính xác dị thường hóa thân thành Transformer, gương mặt anh bỗng trở nên rất khó coi. Lúc về nhà, cô ân cần hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Anh như đứa trẻ chất vấn cô: “Có thật là có chủng tộc lợi hại như vậy? Transformers?”

Cô bật cười nắc nẻ, dù sao cũng hiếm khi anh hài hước được như vậy. Nhưng anh bỗng ôm lấy cô, giọng nói rất nghiêm túc, ngôn từ cũng rất khoa học: “Nếu như trái đất bị người ngoài hành tinh xâm lược, em sẽ làm thế nào?”

Cô cười rồi trả lời cộc lốc: “Em không thêm sợ. Em theo anh. Anh lợi hại thế cơ mà.”

Ánh mắt của anh vì câu trả lời của cô mà biến thành bóng đêm gợn sóng. Anh trở người đè lấy cô, hôn cô, vuốt ve cô, sau đó dưới sự kinh hoàng tựa như gọi mời của cô, run rẩy mà khuất phục, anh chậm rãi tiến vào bên trong cô, cả hai hòa thành một, nước chảy thành sông.

Từ khi có quan hệ thể xác, Hạ Vi Quân cảm thấy sự mến mộ và yêu thích của mình dành cho Lâm Đông đã hoàn toàn chuyển hóa thành tình yêu sâu đậm đến khắc cốt ghi tâm. Mối tình đậm sâu này, làm cho cuộc đời chỉ vừa 21 năm của cô, khác với mọi người, trở nên phong phú, viên mãn hơn.

Mối tình sắt son này, cũng làm cho cô ngốc nghếch xem nhẹ đi rất nhiều điểm khó lý giải được trên người của Lâm Đông. Ví dụ như anh không cha không mẹ, thậm chí không có bà con bạn bè, ngoại trừ trên công việc bắt buộc phải giao tiếp, anh dường như không có bất kỳ liên kết nào với người khác trên thế giới này; ví dụ như anh nói anh học chuyên ngành máy tính, nhưng cô chưa từng nhìn thấy bằng cấp học lực nào trong nhà anh cả; lại ví như anh có thân thủ võ nghệ ngang hàng với bất kỳ siêu sao nào, rốt cuộc là luyện thế nào được?

Đến mẹ cô cũng nói: “Thằng bé Lâm Đông này điều kiện rất tốt, nhưng thật sự lạnh lùng đến đáng sợ.” Cô dường như lập tức phản bác: “Đàn ông con trai hoạt bát quá làm gì?”

Nhưng lời nói của mẹ, vẫn trở thành bóng ma chôn sâu dưới đáy lòng cô.

Cuối học kỳ năm bốn, Vi Quân nhận được thông báo trúng tuyển của công ty ngoại thương có tiếng bên Thượng Hải, giữa hai người lần đầu tiên và cũng là duy nhất nảy sinh ra mâu thuẫn.

Thật ra ngay từ đầu, cô chưa từng nghĩ đến việc sẽ rời khỏi thành phố, làm sao đành lòng được? Chỉ là ôm lấy đồng kinh nghiệm đã tích lũy được mà thử một lần. Sau đó tiếp xúc với văn hóa thuộc cấp bậc ưu tú nhất thế giới, cô khó lòng mà có chút rung động.

Tối đó cô cùng anh ăn cơm xong, về nhà của anh. Anh cầm quyển sách ngồi tựa trên ghế sofa, mặc áo thun trắng và quần ngắn, vừa anh tuần lại có chút biếng nhác. Cô bò lên người của anh.

“Em muốn?” Anh bỏ sách xuống, trong mắt tựa hồ có ý cười, cánh tay dài nhanh chóng ôm lấy cô.

Cô lắc đầu: “Em có được một công việc ở Thượng Hải, lương bổng rất cao. Anh nói xem chúng ta có nên đến Thượng Hải không?” Dù sao một mình anh tự lập, ở đâu cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Thần sắc của anh trầm xuống: “Không được. Anh không thể rời khỏi nơi này.”

“Tại sao?” Anh không trả lời, chỉ lặng lẽ quán cô vào lòng. Anh mãi mãi luôn thần bí như vậy, đối với cô cũng thế. Cô có chút thất vọng.

Giằng co hơn 5 phút, cô cuối cùng cũng đầu hàng trước: “Được rồi, thật ra em cũng không nỡ rời xa thành phố.”

Cơn tức giận của cô luôn đến nhanh tan nhanh, ngay sau đó, cô bò vào lòng anh, không kèm lòng được mà cọ vào chiếc cằm xinh đẹp của anh: “Em từ bỏ sự phát triển của mình vì anh, anh phải đảm bảo cả đời này đối xử tốt với em. Nói, bao giờ mới cầu hôn em đây?”

Vốn dĩ cô nói ra chỉ muốn đùa với anh, nhưng đến cả nói dối anh cũng không biết, thần sắc nghiêm túc, thanh âm trầm thấp: “Chúng ta không thể kết hôn.”

Vi Quân ngẩn người: “Em biết bây giờ nói chuyện này còn rất sớm, em chỉ đùa thôi, em còn nhỏ mà, không nghĩ đến sẽ...”

“Hôn nhân, là hứa hẹn anh không thể nào cho em được.” Anh trịnh trọng đánh gãy lời cô.”

... Vậy tại sao anh lại ở bên em?” Vi Quân đột nhiên rời khỏi người anh: “Chỉ vì anh muốn tiêu khiển thôi sao?”

“Không phải!” Anh nói nhanh, nhưng sau đó không nói gì nữa. Đôi mắt của anh, tựa như hơi nước bị bịt kín, làm người ta khó lòng phân biệt thật giả.

Vi Quân cảm quần áo lên, buồn bã im lặng mà chạy mất.

Thoáng cái đã qua nửa tháng, 15 ngày lễ ba tiếng không gặp mặt, Vi Quân cảm thấy bản thân giống như một quả pháo được đốt cháy, sợi dây dẫn rất dài, đoán không được bao giờ sẽ bùng nổ.

Công việc ở Thượng Hải cô sớm đã từ chối vào mấy ngày trước rồi, dường như chẳng cần nghĩ ngợi gì nhiều. Nhưng mà những ngày này trải thật khó khăn. Một mặt cô cũng có sự kiêu ngạo của mình, đàn ông theo đuổi cô nhiều như thế, vậy mà anh lại thể hiện rõ ràng mình không muốn kết hôn? Vậy anh xem cô là cái gì? Mặt khác, cô không đành lòng bỏ rơi anh. Không chỉ bởi vì anh là người đàn ông đầu tiên có ý nghĩa đặc biệt với cô. Cô vẫn luôn nghĩ nếu như đổi lại là một cô gái khác ở bên anh, có lẽ sẽ không dung túng và chiều chuộng anh như cô, nếu vậy, anh không phải rất đáng thương sao?

Hôm cô chạy đi sau đó đã tắt máy, không biết anh có đi tìm cô không. Dù sao thì những ngày sau đó, anh đều không chủ động liên lạc. Điều này làm cô vừa hận lại vừa đau lòng.

Dạo gần đây trong lớp tổ chức hoạt động nhà nông vui vẻ, đám trai gái tụ tập ăn uống vui chơi vô cùng hào hứng, cô cũng tham gia để giải khuây. Nhà nông vui vẻ này tọa lạc ở ngoại ô, là khu nghỉ mát do nông dân tự thành lập. Rất nhiều bạn bè đưa người nhà đến, Vi Quân cũng dẫn mẹ mình đến chơi.

Ngày cuối cùng của hoạt động nhà nông vui vẻ là vào ngày thứ hai. Buổi trưa, đoàn người tụ tập tại nhà ăn lớn cùng ăn bữa cơm chia tay. Đám con trai đều uống rất hăng say, không khí vô cùng sôi nổi. Mẹ Hạ cùng với các vị phụ huynh khác còn bước lên sân khấu hát karaoke, kèm theo là tiếng vỗ tay vang dội. Chỉ có Vi Quân buồn bã ngồi trong một góc, cứ dùng đũa đâm nhiều lần vào đồng xương cá vừa dài vừa thẳng kia.

“Vi Vi!” Giọng nói của người bạn tốt bên cạnh bỗng kích động, dùng cùi trỏ chọc vào cô.

Vi Quân ngẩng đầu, bỗng cảm thấy cổ họng mình khô rát.

Trước cửa nhà ăn, người đàn ông mặc áo sơ mi trắng quần dài, cao ráo mà trầm mặc kia, không phải Lâm Đông thì còn là ai?

Gương mặt của Vi Quân đột nhiên nóng lên —— Anh đến rồi, anh cuối cùng cũng biết tìm đến cô.

Anh nhanh chóng phát hiện ra cô, cấp tốc bước qua. Đám con gái ngồi bên cạnh đều mỉm cười thiện ý, đám con trai thì đang đánh giá anh. Anh lại chẳng thèm nhìn ai, cứ tiến thẳng đến trước mặt cô.

“Vi Quân.” Giọng nói của anh hơi khàn, gương mặt trắng ngần rất hiếm khi nổi lên sắc đỏ: “Anh có chuyện muốn nói với em.”

“Anh nói gì em đều không muốn nghe...” Mặc dù là câu nói nhần tâm, nhưng ngữ khí lại mềm đi một nửa... Nhìn chiếc cằm mọc râu lún phún cùng đôi mắt hơi lõm xuống của anh làm trong lòng cô nhói đau. Trước đây anh luôn là một người ngăn nắp sạch sẽ không phải sao!

“Những ngày này không có em, cảm giác của anh... giống như Hằng tinh mất đi tinh thạch, hỗn loạn hoàn toàn.” Anh trầm giọng nói.

Khóe mắt Vi Quân nóng hổi, đáng chết! Mặc dù sự so sánh của anh rất cổ quái, nhưng cô có thể hiểu được tâm tư của anh.

“Cuộc đời của em, anh nguyện ý ở bên em mãi mãi.” Anh nói: “Chỉ cần em đừng rời xa anh.”

Những người bên cạnh đều phát ra tiếng thở dài ngưỡng mộ và cảm động, mẹ Hạ đã từ từ bước đến, nghe được lời tỏ tình này, nét mặt vui như nở hoa.

Hạ Vi Quân ngược lại không quan tâm đến mọi thứ xung quanh. Cô chỉ cảm thấy hình như mình chỉ nhìn thấy anh, chỉ nghe được tiếng của anh. Cô nhớ anh, Lâm Đông, anh có biết không, em yêu anh nhiều biết mấy!

Gương mặt trẻ tuổi xinh đẹp của cô, cuối cùng cũng nở nụ cười. Cô nhất thời nhảy cẫng lên, lao vào vòng tay của anh... Sau này đừng cãi nhau, cũng đừng cách xa nhau nữa!

Mọi thứ dường như xảy ra trong thời khắc này.

Dưới nụ cười của mọi người, anh dịu dàng mở rộng vòng tay, giây phút cô lao đến bên anh, mảnh đất dưới chân... bỗng lung lay.

Nói đúng hơn thì cả phòng ăn đang rung chuyển.

Lâm Đông đột nhiên cau mày, đưa tay về phía cô bắt lấy, nhưng chỉ là khoảng không... Sau đó, cơn rung chuyển kịch liệt hơn từ dưới đất truyền đến, cô gái bên cạnh Vi Quân ngã trên người cô, hai người cùng lúc ngã xuống đất. Sau đó, cả tòa nhà bắt đầu rung chuyển bằng một mức độ cực kỳ khoa trương, âm thanh của những tiếng vỡ vụn đập thẳng vào tai.

“Động đất! Là động đất!” Có người hét lên. Hơn một trăm học sinh, phụ huynh trong sảnh nhất thời hỗn loạn hẳn lên. Lâm Đông không hề lưỡng lự, một tay kéo Vi Quân từ dưới đất lên, ôm chặt cô vào lòng. “Mẹ! Mẹ em!” Vi Quân sốt ruột nhìn xung quanh, liền nhìn thấy dưới thanh xà ngang đang lung lay sắp đổ, phía dưới đó là nơi mẹ cô cùng vài người bạn học đang đứng.

“Mẹ...” Vi Quân như sắp khóc đến nơi. Nhưng vào thời khắc này, trận động đất đến càng dữ dội hơn, vô số thanh xà, cột nhà lung lay sắp đổ... tất cả mọi người đều kinh ngạc, có phải sắp sụp đổ rồi không?

“Lâm Đông!” Vi Quân một tay nắm lấy vạt áo của anh, họ sẽ chết ở đây có đúng không?

Trong đầu cô hiện lên quãng thời gian hai người yêu nhau, cô cuối cùng cũng đợi được ngày anh nói ra những lời sâu tận đáy lòng, nhưng không ngờ lại dùng cái chết để đặt dấu chấm hết?

“Em yêu anh!” Cô hô to, dù cho không sống được nữa, cô cũng muốn mình chết đi không hề hối tiếc.

Cơ thể đang ôm lấy cô, trong một khoảnh khắc bỗng run lên.

Lúc đất rung núi chuyển, trong cát bụi sỏi đá, một âm thanh sắc bén nhưng rõ ràng giống như tia chớp rạch ngang tất cả hiểm nguy và hỗn loạn, bỗng át đi tiếng khóc thét của mọi người, vang dội cả tòa nhà. Dưới tư thế vụn vỡ như sắp sụp đổ, phẳng phất vì tiếng hét giận dữ này mà di chuyển chậm lại.

“Em sẽ không chết.” Thanh âm khàn đặc lạ thường mang theo sát khí, phát ra trên đỉnh đầu của Hạ Vi Quân.

3. Chương 3

Cô theo phản xạ có điều kiện mà ngẩng đầu lên, nhìn thấy gương mặt xa lạ nhưng quen thuộc kia.

Ngũ quan vẫn quen thuộc như vậy, chỉ thuộc về người đàn ông đầu tiên và duy nhất của cô. Nhưng tại sao lại như vậy? Làn da trắng nõn không biết từ bao giờ trở thành màu xám, vừa lạnh vừa cứng, phía trên có hoa văn kim loại hình bướm u tối, trải rộng từ phần cổ của anh lên đến mặt. Đôi mắt của anh đỏ rực, đặc biệt là đôi con ngươi đỏ thắm đến độ như sắp nhỏ ra máu.

Cho tới bây giờ, tất cả bí mật anh che giấu, phẳng phất đều lộ ra ở giây phút này, làm người ta không dám suy đoán.

Gió lớn nổi dậy, phía sau lưng anh, một đôi cánh cực lớn đã sải ra, Hạ Vi Quân nghe thấy âm thanh khùng khiếp của xương cốt nứt toác, máu thịt tách rời trên người anh. Mà từ tay truyền đến, vốn là hơi ấm của lồng ngực anh, nay đã cứng rắn như kim loại.

Bụi đá cát bay, làm cho tầm nhìn của Hạ Vi Quân cũng mờ mịt. Trong mơ hồ, cô nghe thấy anh gầm rống như con dã thú. Sau đó, cơ thể cô như bay lên... Anh ôm lấy cô, bay xuyên qua hòm đá và đóng cột nhà một cách khó khăn.

Tứ chi của anh như dùng đồng sắt đúc thành, đâm thủng từng cây cột một, mỗi một người được anh cứu, đều mở to mắt nhìn người đàn ông kì dị; mỗi lần anh quạt đôi cánh của mình, sức lực lớn đến mức đủ để càn quét mọi thứ, chôn vùi những gì gây trở ngại đến mọi người.

Vi Quân tựa hồ đặt mình vào vai diễn trong phim. Cô chưa từng gặp phải trận động đất nào lớn đến vậy. Còn người đàn ông cô yêu sâu đậm, dũng cảm bước ra, cứu cô khỏi biển lửa. Nhưng mà Lâm Đông, anh là ai?

Song không có thời gian để chứng thực.

Bởi vì sự cố gắng sau khi biến thân của Lâm Đông, vẫn không đủ để cứu hết mọi người. Tiếp đó lại là một trận động đất kinh hoàng, những âm thanh thâm trầm vang lên, truyền đến bên tai của tất cả mọi người. Đó là âm thanh kết cấu khung sườn của tòa lầu bị đập nát!

Tòa nhà sắp sập! Mẹ Hạ vừa rồi được Lâm Đông cứu, đang ngồi trên bãi cát, bỗng hét lớn: “Mau dắt con bé đi!”

“Mẹ!” Vi Quân giơ hai tay về phía bà, nhưng căn bản là không thể với tới.

Đúng lúc này, một bờ môi giá lạnh bỗng hôn lên dòng nước mắt trên mặt cô. Cô ngẩng đầu, nhìn thấy hoa văn u tối bằng kim loại trên mặt anh, cùng đôi mắt đỏ thẫm phát ra ánh sáng rực rỡ!

“A...” Tiếng rống mãnh liệt vang lên, phẳng phất truyền đến từ nơi sâu nhất trong cơ thể anh, Hạ Vi Quân nghe thấy âm thanh của vật gì đó nổ tung.

Mọi thứ, dừng lại rồi.

Đây là hiệu quả của sức mạnh mà loài người không thể nào đạt được. Mắt nhìn bờ tường và cột nhà sụp đổ, trong khoảnh khắc này đã vi phạm hoàn toàn mọi góc độ của vật lý học, cứng đờ xiêu vẹo; tất cả mọi thứ rơi xuống, trôi nổi trong không trung.

Trong bầu không khí mà người thường không thể dùng mắt nhìn thấy, một sức mạnh cực kỳ to lớn đang đối kháng với cơn động đất.

“Đi!” Lâm Đông cắn răng rống lên một từ này, tất cả những người vẫn còn trấn tĩnh, lập tức phản ứng, sợ chết khiếp nhưng vẫn cố xông ra ngoài. Mẹ Hạ nhìn con gái một lát, rồi gạt đầu với Lâm Đông, sau đó cũng xông theo ra ngoài.

Khi mọi người đã chạy ra hết, Lâm Đông ôm chặt Vi Quân, dùng tốc độ không tưởng mà bay ra khỏi cửa sổ gần nhất. Cùng một khoảnh khắc, cả tòa nhà sụp đổ hoàn toàn!

Trong trận động đất lớn lần này, cả huyện của nhà nông vui vẻ dường như trở thành miền đất bằng phẳng. Chỉ duy nhất tòa lầu đó, có số người thoát chết nhiều nhất.

Tất cả những người còn sống đều bận rộn tìm cứu viện, hai ba ngày sau, mới bắt đầu lan truyền những lời đồn kỳ lạ.

Bầu trời trên đỉnh núi cũng tối tăm như đôi mắt của anh, mệnh mông một mảnh. Anh đứng dậy, biểu cảm trước sau như một mà cất tiếng: “Anh đưa em về.”

Hạ Vi Quân nhìn theo ánh đèn thành thị ở phía xa, nhỏ giọng hỏi: “VẬY CÒN ANH?”

Anh im lặng một hồi: “Anh... sẽ rời khỏi đây.”

“Vậy em... thì thế nào?”

Anh kinh ngạc nhìn cô: “Em... đồng ý?”

Cô nói: “Anh rốt cuộc là ai?” Là người máy cơ mật của quốc gia nào? Hay là thần tiên? Yêu quái? Mặc dù cô trước giờ không tin vào thần thánh ma quỷ, nhưng bạn trai của mình lúc này ở trước mặt mình, từ dị thể biến trở lại thành hình người.

Anh lặng lẽ nhìn cô một hồi, ánh mắt hướng về ngôi sao mờ nhạt nào đó trên bầu trời.

Anh được đưa đến khi sóng điện từ trên Trái đất bắt được vào công lịch năm 1927, thân là đội trưởng cảnh vệ trẻ tuổi nhất ở phía đông Trái đất và tinh cầu Thái Hằng.

Tin tức trong sóng điện miêu tả về Trái đất đã gây nên hứng thú cực lớn với đội quân Thái Hằng. Tìm ra đủ loại kế sách, bố trí phi thuyền chờ ngày xuất phát. Còn anh là người tiên phong cách trái đất gần nhất, nhận lệnh đi thu thập tư liệu đồng thời định vị chính xác vị trí của Trái đất.

Dùng tốc độ bay cao nhất 1/10 ánh sáng, phi thuyền của anh bay suốt 70 năm, đáp cánh trên trái đất vào năm 1997. Còn Thái Hằng tinh cách trái đất 20 năm ánh sáng, đại quân nhanh nhất sẽ đáp cánh vào 130 năm ánh sáng sau đó.

Người của Thái Hằng tinh có hai loại gen Kim loại cùng Cầm tộc, mọi người đều có sức chiến đấu kinh người, anh còn là người cực xuất sắc trong số đó. Vốn dĩ, đội trưởng cảnh vệ sau khi nhận nhiệm vụ, chỉ cần chờ đợi. Bởi vì trường năng lượng trong người anh, có thể dẫn đường cho quân đội ở nơi xa một cách chuẩn xác. Vậy mà lại từ đâu chui ra một cô nhóc người trái đất dũng cảm, làm cho anh loạn tay loạn chân. Khi cô lần đầu tiên ôm anh vào lòng, anh mới phát hiện, bản thân kể từ nhiều ngày trước đã trúng tiếng sét ái tình của cô nhóc này rồi.

Đúng vậy, vị đội trưởng cảnh vệ từ nhỏ chỉ biết đến mệnh lệnh và chức trách, anh hùng chiến đấu nổi tiếng của Thái Hằng tinh, lại trúng tiếng sét ái tình của cô nhóc ở tiệm gà rút xương mỗi ngày đều nhìn lên anh, nụ cười của cô xán lạn như Hằng tinh.

Hạ Vi Quân đứng dậy, sắc mặt chuyển vàng: “Người ngoài hành tinh các anh... muốn xâm lược trái đất ư?”

Anh im lặng: “Theo sự bành trướng của hành tinh mẹ trong vũ trụ cho thấy, rất có khả năng là như vậy.”

“Nhưng bây giờ anh đã nói bí mật này cho em biết!” Cô nói.

Lâm Đông cười nhạt: “Dù cho người trên cả trái đất này đều biết cũng không thể làm được gì. Trừ phi đại quân mất đi tín hiệu dẫn đường, thì may ra vẫn có tương lai lệch khỏi quỹ đạo.”

Mà anh, là biển báo dẫn đường duy nhất.

“Nếu vậy, em có nguyện ý đi cùng anh không?” Lâm Đông nhìn lên bầu trời.

“... Em muốn về nhà.” Cô thấp giọng nói.

Lâm Đông trầm mặc trong giây lát, sau một hồi mới khẽ gật đầu, đôi cánh phía sau lưng anh đã dang ra từ bao giờ.

Sau trận động đất, ánh mắt của người dân cả nước thậm chí đến toàn thế giới đều tập trung cho việc chống chấn động và cứu trợ, Vi Quân trở về thành phố, vẫn chưa thu hút sự chú ý của bất kỳ ai.

Mẹ Hạ đã sớm trở về nhà, vừa nhìn thấy con gái, thì khóc lớn một trận. Tối đó, hai mẹ con cùng ngủ trên một chiếc giường, mẹ Hạ dè dặt hỏi: “Lâm Đông, nó...”

Vi Quân bỗng òa khóc: “Mẹ, anh ấy...”

Khu vực thành phố chịu ảnh hưởng của trận động đất rất nhỏ, mọi thứ nhanh chóng khôi phục về bình thường. Vi Quân đã học hết khóa, cả ngày đều trốn trong tiệm. Nhưng thường có một số bạn học cũ gọi điện đến, cần trọng hỏi cô về chuyện của Lâm Đông. Cô dứt khoát không thèm bắt cả điện thoại.

Vẫn chưa đợi cô nghĩ xong nên nói thế nào với cánh nhà báo về chuyện của Lâm Đông thì một tuần sau khi cô về nhà đã có người chủ động tìm đến trước cửa.

Đó là một đội cảnh sát, cùng vài vị viên chức, bao vây lấy Hạ gia trong đêm khuya tĩnh mịch. Nghe nói đó là viên chức của cục nào đó, bộ phận nào đó, ngạo mạn đòi bọn họ giao bạn trai của Vi Quân ra. Mặc dù viên chức tỏ rõ anh ta không tin vào chuyện yêu ma quỷ quái gì đó, nhưng bởi vì những người may mắn sót sót đứng ra chỉ điểm, họ chỉ còn cách tìm tòi chân tướng sự việc.

Mặc dù không có thiện cảm với đám người này, Vi Quân cũng đem tất cả những gì mình biết mà kể tường tận cho họ nghe. Bọn viên chức cứng mặt không cười được nữa, biểu hiện có chút bán tin bán nghi. Người dẫn đầu nói: “Cô bé, bịa đặt có thể ngồi tù đấy!” Khiến mẹ Hạ tức giận đến mức không nói nên lời.

Đám viên chức đương nhiên không dám đăng tin lên báo, biện pháp đầu tiên họ nghĩ đến là phải bắt được Lâm Đông trước rồi hẵng tính tiếp.

Song khi họ bí mật điều tra hết hai tuần lại chẳng có manh mối gì. Đám viên chức chỉ còn cách đổi phương thức khác.

Cách của họ rất đơn giản nhưng cũng rất hiệu quả —— Ba ngày liên tiếp, kênh tin tức của tỉnh đưa tin cứu tế rất nhiều, đều chiếu đến cửa hiệu lâu năm của quán gà rút xương vô tình bị cháy. Nghe nói con gái duy nhất của chủ tiệm sau khi thoát chết khỏi trận động đất, đến nay đang được cứu chữa trong một bệnh viện nào đó.

Tin tức phát lên, vào buổi tối ngày hôm sau Vi Quân liền gặp được Lâm Đông.

Lúc đó là 11, 12 giờ đêm, Vi Quân khỏe mạnh hoàn toàn đang lăn qua lăn lại trên giường bệnh. Nữ cảnh sát ngồi trên ghế sofa trong phòng bệnh, ngoài cửa còn có hai vị cảnh sát khác canh giữ, trong ngoài bệnh viện bố trí đầy tai mắt thăm dò.

Dưới sự phòng thủ hết sức cẩn mật này, Vi Quân mở to mắt nhìn Lâm Đông đẩy cửa phòng bệnh bước vào, gương mặt tuấn tú như điêu khắc xuất hiện trong màn đêm, đi đến trước mặt cô.

Nữ cảnh sát ngồi trên sofa không biết đã ngủ như chết từ lúc nào, không hề nhúc nhích, ngoài cửa cũng không có động tĩnh gì.

Khoảnh khắc hai người đối mặt nhau, anh mới khẽ nói: “Ồ Thái Hằng tinh, đưa tin tức giả sẽ bị ăn roi đấy!”

Trái tim Vi Quân hơi nhói đau: “Đâu đâu cũng có tai mắt, anh...”

Anh đánh gãy lời cô: “Vi Quân, em có muốn đi theo anh không?” Có muốn cùng một tên dị nhân người ngoài hành tinh là anh đây, phiêu bạt chân trời góc bể?

Cô giật mình: “Em...”

Đúng vào lúc này, chuông cảnh báo bỗng reo lên, ngoài cửa có người trầm giọng quát khê: “Ai đó?” Trái tim Vi Quân thắt chặt: “Anh mau đi đi!” Thế nhưng Lâm Đông vẫn làm như không có gì, ngại gì sau lưng chuông cảnh báo như sấm rống, sợ gì từ hành lang đã truyền đến tiếng bước chân dồn dập, anh không hề nhúc nhích, cố chấp nhìn cô, đưa tay về phía cô, lặng lẽ chờ đợi.

Vi Quân ngẩng nhìn gương mặt tĩnh lặng sâu xa của anh, bỗng rơi nước mắt. Đúng vậy, anh là người ngoài hành tinh, nhưng anh cũng là người thề non hẹn biển cùng cô đi hết cuộc đời này, anh còn cứu cô, cứu rất nhiều người nữa!

Bàn tay mảnh khảnh lạnh lẽo, nắm lấy lòng bàn tay rộng của anh. Đôi mắt của anh, lần đầu tiên phát ra hào quang sáng chói không gì sánh bằng.

“Người phụ nữ của anh, cảm ơn em.” Anh một tay kéo cô vào lòng: “Chúng ta sẽ không bao giờ xa nhau nữa.”

4. Chương 4: Chương Cuối

Trận mưa đạn sau đó, tiến hành một cách bí mật nhưng lại rất kịch liệt.

Nghe nói trong trận mưa đạn đó, có một cô gái trẻ bị bắn nhầm, bởi vì những vị cảnh sát tham gia nhiệm vụ, đều nhìn thấy một viên đạn bắn thẳng vào tim cô. Con quái thú trong truyền thuyết vẫn không xuất hiện, chỉ có một tên nhóc thân thủ nhanh nhạy, ôm lấy thi thể của cô bé, gương mặt đầm đìa nước mắt mà chạy thoát khỏi sự truy đuổi của cảnh sát.

Sự việc lần này được xem như chuyện ngoài ý muốn. Thân phận của Lâm Đông bị tình nghi là tội phạm chạy trốn, nhưng sau cùng điều tra không có kết quả, không thể giải quyết được. Bởi vì sự kháng nghị và chất vấn của thầy cô bạn bè nơi trường học của cô gái, phía cảnh sát lại không công bố về cái chết của cô, chỉ nói rằng cô đã bị tên tội phạm chạy trốn kia bắt làm con tin, nay đã mất tích.

Bố mẹ Hạ gia vì nỗi đau mất đi con gái, nhanh chóng rời khỏi thành phố mà dọn đến vùng quê.

Câu chuyện thần kỳ này chỉ là một đoạn nhạc đệm rất ngắn. Sau đó cũng không ai nhắc đến nữa.

Mùa xuân ở Tứ Xuyên, tuyết rất mỏng, núi rất xanh.

Ở làng nào đó.

Tiệm gà rút xương thơm cay vẫn đắt khách như thường, vợ chồng bà chủ vô cùng hòa thuận, thu lời ít bán được nhiều, đều dành được thiện cảm của mọi người trong thôn.

Điều làm người khác ngưỡng mộ hơn cả, vẫn là con gái và con rể của họ. Hai người tài mạo đều xuất chúng, tính tình ôn hòa. Mặc dù cậu con rể trông có vẻ lầm lì, nhưng nghe nói là tự mở công ty trên mạng, kiếm được rất nhiều tiền. Cô con gái là giáo viên của trường tiểu học xây lại sau trận động đất, rất được lòng của đám học trò nhỏ. Vào buổi tối trời trong, có lúc sẽ nhìn thấy được hai đứa trẻ ngồi rúc vào nhau trên ngọn núi nhỏ phía sau thị trấn cùng ngắm sao.

Cô vẫn tên là Hạ Vi Quân, Tứ Xuyên rộng lớn và đông dân như vậy, ai lại đi quan tâm một Hạ Vi Quân vốn đã chết nay bỗng hồi sinh?

Buổi tối mùa xuân vẫn còn chút lạnh, cô co ro trong lòng anh, chỉ tay về phía những ngôi sao lấp đầy trời: “Anh nói xem, đại quân của các anh đã lạc đường đi đến tinh hệ nào rồi?”

Ngón tay của anh lướt qua gò má lạnh buốt của cô: “Không biết nữa. Mất đi anh dẫn đường cho bọn họ, phạm vi sai lệch của họ có thể đạt đến mấy năm ánh sáng, có lẽ sẽ lạc đường, cũng có thể sẽ tìm được.”

Mạch suy nghĩ của cô lại quay về tối hôm đó. Cô đã nhìn thấy trận mưa đạn duy nhất trong cuộc đời mình. Không có ai quan tâm đến sống chết của cô, bọn họ chỉ nghĩ đến việc bắt Lâm Đông.

Chỉ có Lâm Đông, vẫn luôn bảo vệ phía sau cô. Không phải cô vô tình trúng đạn, mà là chặn viên đạn thay cho Lâm Đông... Khi cô nhìn thấy phía sau có người đánh lén, cơ thể như phản xạ có điều kiện mà hành động... Thì ra cô có thể chấp nhận vì anh mà chết đi, vì anh phản bội tất cả.

Những chuyện xảy ra sau đó, được Lâm Đông tóm tắt qua loa. Đợi khi cô tỉnh lại lần nữa, thì đã chạy đến vùng quê này rồi.

Anh nói, sau khi anh ôm lấy thi thể của cô chạy ra ngoài, lợi dụng trường năng lực của đội trưởng cảnh vệ với sức chiến đấu mạnh nhất Thái Hằng tinh, quay ngược thời gian và không gian... Anh xuyên không đến trước thời điểm cô tử vong, đánh bay viên đạn chí mạng đó. Còn anh cũng bởi vì điều này, mà mất đi trường năng lượng có thể dẫn đường cho hạm đội bên ngoài vũ trụ tiến vào, từ đó trở thành một người bình thường.

Cô có thể vì anh chết, vì anh phản bội lại quốc gia của mình, tại sao anh không thể chứ?

Mỗi lần nhớ đến tối hôm đó, cô vẫn luôn rất cảm động.

Cô nắm lấy tay anh: “Ông xã, em nhớ rõ hôm sau trận động đất khi anh cứu em, anh nói là anh đã trúng tiếng sét ái tình với em, đúng không nhỉ?”

Anh không hé môi.

“Vậy tại sao anh không chủ động!” Cô cắn lấy cằm của anh: “Anh có biết không, em từng bỏ cả lọ ớt vào trong bát gà của anh, cũng chỉ vì muốn được bắt chuyện với anh thôi!”

Anh mỉm cười, ôm cô vào lòng. Anh chăm chú nhìn cô, vẫn làm trái tim cô đập loạn nhịp như xưa.

Cô không được tự nhiên mà nhìn bầu trời đêm: “Mùa xuân đến rồi!”

Anh ở phía sau, cúi đầu liền có thể nhìn thấy gương mặt cùng đôi mắt trong tựa dòng nước của cô, sau đó bật ra câu nói ngọt ngào nhưng cũng buồn nôn nhất trong đời: “Em chính là mùa xuân.”

HẾT.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-sang-yeu-thuong>